

šetřovací úkon a neomluvil se, ač byl před zahájením kárného řízení, k němuž došlo teprve 9. února 1929, doporučeně již 28. června 1928 vyzván, by přikázané věci vypracoval do 31. prosince 1928, v lednu 1929 pak znovu, a, ač slíbil, že tak učiní, slib nesplnil. Obviněný nepředsevzal v přikázaných mu vyšetřováních po dobu více než tři pokud se týče více než pěti let ani jediný vyšetřovací úkon. Tato vědomá a úmyslná nečinnost se rovná přímému odpírání výkonu úřadu obviněnému svěřeného, jež sám bez námitek přijal a při opětné volbě podržel, ačkoliv měl možnost aspoň při další volbě úřadu toho se vzdáti (§ 8 kár. stat.). Bezdůvodným a neomluveným odpíráním převzatých povinností zavinil, že vyšetřování jemu svěřená nebyla vyřízena po dobu delší tři pokud se týče pěti let. Tím byli poškozeni nejen advokáti, proti nimž byla kárná řízení vedena, kteří mají zájem, by se mohli včas ospravedlniti neb aspoň řízení skončiti, nýbrž byla dotčena zároveň i práva stěžovatelů, jejichž majetkové zájmy mohly býti bezdůvodným průtahem ohroženy. Jednání obviněného jest však i hrubým poškozením cti a vážnosti stavu. Toto poškození nelze vyloučiti pro tajnost kárného řízení, jak činí kárný náleze, ano se jednak řízení zahájené proti obviněnému, stalo známým při nejmenším úřednictvu a zaměstnanectvu kárné rady a výboru advokátní komory, a kromě toho musilo vzbuditi pozornost u stěžovatelů, jichž oznámení nebyla po tak dlouhou dobu a bez zvláštního důvodu a ospravedlnění vyřizována. Jednání obviněného jest kvalifikovati, jak se stalo, i proto, že k jeho skutkové podstatě stačí již možnost, že se jednání zakládající provinění stane známým a čest stavu pak utrpí. Že taková možnost tu byla, netřeba dokazovati vzhledem k tomu, co bylo právě řečeno. Bylo proto vyhověti odůvodněnému odvolání a uznati, jak se stalo.

Čís. 128 dis.

Čest a vážnost advokátního stavu jest porušena jednáním advokáta, který — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — vejde v přímý styk s odpůrcem v zahájené právní věci.

Ustanovení §§ 57 a 263 tr. ř. nelze v kárném řízení podle zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. ani obdobně použítí; opomenutí výhrady samostatného stíhání zástupcem advokátní komory není spojeno s následky naznačenými v §§ 57 a 263 tr. ř.

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Ds I 5/31.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném sedění — slyšev generálního prokurátora — odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 4. prosince 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Pokud jde o výrok o vině, dovozuje odvolatel především, že smír mezi stranami neprovedl on, nýbrž že se strany dohodly samy, a že

stranu zastoupenou Dr. K-em do své kanceláře nepředvolal. Ale v napadeném nálezu se mu neklade za vinu, že tak učinil, nýbrž kárná rada spatřuje skutkovou podstatu poškození cti a vážnosti stavu v tom, že obviněný, ač věděl, že ve výpovědní věci, o kterou šlo, jest vypovídaná strana Josefa Z-ová zastoupena advokátem Dr. K-em, přece připustil, by v jeho kanceláři bez spolupůsobení Dr. K-a jako právního zástupce Josefy Z-ové byla sepsána listina o dohodě mezi stranou vypovídací a stranou vypovídanou, kteroužto dohodou byla sporná věc vyrovnána, a že dále opomenul vyrozuměti Dr. K-a aspoň dodatečně o této dohodě, oznámiv vyřízení věci s obejitím Dr. K-a jen soudu. Jde tudíž o to, že obviněný projevil takto zřejmou nevážnost k činnosti kolegy advokáta ve výkonu jeho povolání. Odvolatel sám připouští, že advokáta druhé strany nevyrozuměl o tom, že se strany vyrovnaly, a že to oznámil jen soudu. Bylo by proto zbytečné prováděti dodatečně nabízený důkaz svědectvím Karla Z-a o správnosti odvolatelova vyličení věci. Nejvyšší soud souhlasí s názorem kárné rady, že čest a vážnost advokátního stavu jest porušena jednáním advokáta, který — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — vejde v přímý styk s odpůrcem v zahájené právní věci, jak učinil v souzeném případě obviněný.

Zřejmě mylný jest odvolatelův názor, že stíhání pro tento kárný přečin je vyloučeno proto, že obviněný byl nálezy ze dne 5. září a ze dne 19. prosince 1929 pro jiné činy kárně odsouzen, aniž bylo při tom vyhrazeno jeho samostatné stíhání pro souzený kárný přečin, spáchaný již před vynesením oněch kárných nálezů. Ustanovení §§ 57 a 263 tr. ř., na něž odvolatel poukazuje, nelze v kárném řízení podle zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. ani obdobně použítí. Plyne to zejména z úvahy, že v §§ 57 odst. 2 a 263 odst. 2 tr. ř. jest výhrada stíhání s účinky tam naznačenými uložena obžalobci, to jest buď veřejnému obžalobci neb obžalobci soukromému, kdežto zástupce advokátní komory v kárném řízení proti advokátům a kandidátům advokacie není obžalobcem ve smyslu trestního řádu, a není vůbec pánem obžaloby (viz rozhodnutí čís. 33 a 39 dis. sb. n. s.), takže jeho opomenutí výhrady samostatného stíhání nemůže býti spojeno s následky §§ 57 a 263 tr. ř. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že tu byl předpoklad první věty § 263 tr. ř. («klade-li se při hlavním přelíčení za vinu...»).

Čís. 129 dis.

Nesnáší se stavovskou ctí a vážností, by advokát bez dostatečných důvodů tvrdil o advokátu, že je duševně úchylný (pathologický) člověk, a nabízel o tom důkazy při veřejném soudním líčení.

Bylo-li při jednom zasedání kárné rady projednáno několik případů, jest výlohy rozdělití na projednávané případy podle slušného uvážení, při němž nemusí rozhodovati jen jejich počet, nýbrž i rozsah a výsledek (anal. § 389 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Ds II 13/30.)